

Z OBSAHU:

ILLE • BÁRA BASIKOVÁ • ŠTEFAN MARGITA • TATA BOJS
ČESKÉ SRDCE • UMAKART • UDG • MONKEY BUSINESS
PAVEL ŠPORCL • LUDMILA DVOŘÁKOVÁ

Foto © Marek Svoboda

ILLE VYDÁ ALBUM NA KONCI PRÁZDNIN!

HOLKA VE TVÝ SKŘÍNI ASPIRUJE NA LETNÍ HIT...

Jestli hledáte písničku na léto, máme pro vás tip – písničkářka Olga Königová se svojí skupinou Ille připravila spolu s producentem Dušanem Neuwerthem prázdninový hit Holka ve tvý skříni.

Olgu Königovou z Ille budou znát hudební fanoušci kapely Obří brokev, kde zpívala a hrála na klavír, a také z nejrůznějších hostování (Umakart, Kašpárek v rohlíku aj.). Sama pod hlavičkou Ille vydala před třemi lety EP V rekvizitách. Stejnomená skladba s hostujícím Jaromí-

rem Švejdlíkem z Priessnitz se stala hitem.

I na připravované novince má Ille řadu hostů, stejně jako minule si s ní zahráli Luboš Malina a Luboš Novotný z Druhé trávy. V coververzi Ledňáčků od Vypsané Fixy hostuje zpě-

vák téhle kapely Márdi. Album křehkých, ale zároveň pevných a tepajících skladeb vyjde 30. 8. 2013 pod názvem Ve tvý skříni. Singl Holka ve tvý skříni již úspěšně rotuje v rádiích a nabízí ji ke stažení digitální servisy, jako například iTunes nebo Supraphonline.

VT 0020-2

NOVÉ SÓLOVÉ ALBUM **BÁRY BASIKOVÉ** VYJDE V ZÁŘÍ, PO DVANÁCTI LETECH!

Bára Basiková po dlouhých 12 letech v září vydá sólové album **Belleville**, které připravila s hudebníkem Václavem Noidem Bártou. Bára k tomu říká: „Na albu pracujeme tři roky a celou tu dobu jsme nikomu nic neprozradili. Bylo to hlavně proto, aby se nezačaly šířit různé klepy o nás dvou...“

Až na jednu výjimku všechny písně zkomponoval Noid, komplet textů vytvořil Jan Dvořák, který dříve psal hlavně pro Petra Muka. „Texty jsem si původně na toto album chtěla napsat sama, ale byly moc smutné. Proto jsem zvolila Honzu, který, ač poprvé psal pro ženu, je napsal mimořádně krásně, jako by mi mluvil z duše...“ říká Bára Basiková.

Album „Belleville“ je čistě elektronické, vycházející z hudební poetiky 80. let, ale respektující aktuální zvukové možnosti. Je to dvanáct songů, vytvořených speciálně pro Báru. Je to dvanáct písňových výpovědí mimořádné zpěvačky i osobnosti. Je to „Belleville“.

Václav Noid Barta při přípravě alba s Bárou Basikovou

Foto © Jana Peráková

ŠTEFAN MARGITA PŘIPRAVUJE ALBUM S ŘADOU HVĚZDNÝCH HOSTŮ

Foto © Martin Kubica

Štefan Margita dokončuje v těchto dnech ve studiu Daniela Hábla nahrávku nového alba s názvem **Melancholie**. Album potěší především příznivce crossover projektů, které přinášejí moment překvapení pojetím slavných světových melodií i kombinací hostů, reprezentujících různé hudební žánry. Mix muzikálových melodií s popovou klasikou a nečekaně i se šansonem udělá z připravovaného CD vhodný dárek pro sváteční příležitost. Do romantické nálady vybraných písní zapadají i pečlivě zvolené duety s Hanou Zagorovou, Lucií Bílou, Martou Kubišovou a Evou Urbanovou.

Jedním z vrcholů chystané nahrávky by mohl být tercet Belle ze slavného francouzského muzikálu Notre Dame de Paris. „Belle byla vyhlášena jako nejúspěšnější francouzská píseň desetiletí. Je velice emocionální. Zaujala mne tím, že dává nevšední příležitost spojit tři mužské hlasy. Už když jsem ji slyšel poprvé v roce 2000, kdy jsem navštívil muzikálové představení v Paříži, představoval jsem si, že by bylo krásné zazpívat si ji společně s Karlem Gottem a Danem Hůlkou. Je hezké si plnit sny a já pevně věřím, že to ve výsledku bude pro posluchače příjemné setkání s melodickou hudbou,“ dodává k připravované nahrávce Margita.

Štefan Margita chystá své melancholické album u Supraphonu v produkci Daniela Hábla a Jana Adama. Termín jeho vydání je naplánován na 6. září. Souběžně vyjde jak na CD, tak i v digitálních servisech iTunes, Supraphonline nebo například Musicjet.

TATA BOJS

KAPELA ŠIROCE LOKÁLNÍHO VÝZNAMU

Snad se tomu ani nechce věřit: kapela Tata Bojs existuje na naší hudební scéně už pětadvacet let! Za tu dobu nahrála desítky populárních písniček, posbírala spoustu věrných fanoušků, odehrála množství koncertů a vydala více než desítku alb. Těsně před letními prázdninami skupině vyšla k výročí „bestofka“, dvojalbum nazvané Hity a city. Sedíme nad ním s otci – zakladateli skupiny Milanem Caisem a Mardošou.

Foto © Salim Issa

Tvrdíte o sobě, že jste nejmladší pětadvacet let starou kapelou v Česku; víte o nějaké mladší pětadvacet let staré kapele ve světě?

To nemáme úplně zmapované. U nás ale ano, tady jsme skutečně nejmladší takhle stará skupina. Kdyby tomu bylo jinak, jistě bychom se to dozvěděli. Vypadá to, že v Česku žádná kapela stará 25 let, kde by byli mladší muzikanti, není. My jsme pořád v kategorii „na začátku trojka“.

Máte i nejmladší pětadvacet let staré publikum?

Milan: Na to asi neumíme úplně přesně odpovědět, ale musíme říct, že

škála našeho publika je pestrá. Jsou tam naši vrstevníci, kteří s námi rostou nebo se k nám po letech vracejí, ale máme i nové, mladé publikum. Často jsme si kladli otázku, kolik jsme ještě v rámci naší malé České republiky schopni oslovit nových posluchačů. Na to, jak jsme malá země, tu existuje hodně hudebních skupin.

Mardoša: My jsme ale silné ročníky, pocházíme ze 70. let. Dnešní teenagery se už narodili na přelomu let osmdesátých a devadesátých, a je jich mnohem méně než nás.

Chodí na vás i starší publikum – na začátku čtyřka, pětka, šestka...?

Milan: Občas se na našich koncer-

tech někdo takový objeví – a je to pro nás vždycky překvapení. Nedávno jsme třeba měli na našem pravidelném akustickém koncertu v Divadle V Celetné několik paní, kterým bylo rozhodně víc než nám, a přesto vypadaly nadšeně.

Mardoša: Když jsme začínali, byli jsme v podstatě rarita, dětská kapela. Hráli jsme zřídka, vlastně jenom když nás někdo pozval, abychom mu předskakovali. Hráli jsme tak vlastně pro jeho publikum. Tohle období bylo jediné, kdy jsme měli starší publikum, než jsme byli my. Příklad: hráli jsme třeba se Střední Evropou nebo s Krausberry, publikum bylo dvacetileté a nám

bylo čtrnáct. To už se pak nikdy neopakovalo. Začátkem devadesátých let na nás začali chodit vrstevníci. Takže zpátky k těm paním z Celetné: jestli to nakonec nebyly pamětnice té doby našeho předskokství...?!

Říkáte o sobě, že netrpíte sentimentem a nechcete vzpomínat; opravdu? Vydáváte přece bestofku, což je samo o sobě vzpomínání!

Vzpomínání se samozřejmě bránit nelze, čtvrt století je čtvrt století. Oněch pětadvacet let rekapitulujeme právě touhle kompilací, je to vlastně naše první bestofka za celou dobu kariéry skupiny.

► **Sbor Doubravánek s vámi nahrál písničku Pěšáci (recycled), klip k ní běží na webu samosebou.cz; kde jste se vzali ve společnosti reklamy na recyklaci?**

Web samosebou.cz se dlouhodobě zabývá propagací hudby skrz propagaci recyklace jako takové. Jeho zakladatelé tedy oslovili množství kapel s tím, aby zrecyklovaly nějakou svoji nebo i cizí píseň. Ke každé měl být i videoklip. Na té internetové stránce zřídili tedy jakési klubové prostředí – je tam k vidění tvorba kapel, které do toho šly už před námi. Nám to zpočátku nezaklapávalo termínově, ale nakonec se s tím trochu počkalo a mohli jsme se projektu zúčastnit taky. A přišlo nám opravdu zajímavé podívat se na tu naši píseň zcela jinak.

A nahráli jste ji za doprovodu nástrojů vyrobených z recyklovaných materiálů!

Řekli jsme si, že věc dotáhneme „ad absurdum“ a výsledek je, podle nás,

zajímavý. Nová verze písně je zcela jiná, než verze albová, pro posluchače na koncertech to tedy může být zajímavé srovnání. Na turné jsme Pěšáky zařadili právě v téhle „recyklované“ verzi; snad se podaří je během vystoupení dobře ozvučit, ono to totiž vůbec nebude jednoduché, zvukařky jsme naživo nikdy s ničím podobným nepracovali.

Klip se odehrává v blázinci...

Právě. Děj klipu byl jasný: vzbouření bláznů si z toho, co porůznu najdou, stlučou podivné hudební nástroje a pak na ně hrají. Taková malá hudební revoluce v blázinci. A takhle by to mělo vypadat i na našich koncertech. My tam budeme za ty blázny.

Klip má zřejmě upomínat na film Miloše Formana Přelet nad kukaččím hnízdem.

To byla idea režiséra Honzy Těšitele. Přišel za námi s tím, že mu celá věc hezky souzní právě s Formanem,

navíc by to bylo vizuálně čistě. Retro styl a recyklace – to spolu ladí. I nám se to líbilo.

V té písni se zpívá, že jste kapela lokálního významu; to si asi dnes už nemyslíte...

Mardoša: Ale ano! Stále se o tom přesvědčujeme při našich výjezdech za hranice, které jsou navíc (vyjma Slovenska) dost ojedinělé. Tam nás zná pár krajanů, ale rozhodně ne všichni a už vůbec ne tamní obyvatelé. Takže stále zůstáváme v lokální rovině.

Milan: Slovo „lokální“ se dá chápat několika způsoby: může jít o lokálnost pražskou, českou, středoevropskou. My jsme si říkali: dobrý, jsme lokálně čeští, ale občas nás napadne, jestli nejsme spíš jen lokálně pražští.

Ještě k bestofce: jaká jste měli pravidla výběru písní?

Chtěli jsme na ní mít alespoň dvě písničky z každého alba. Nejdřív jsme

si založili složku, do které jsme ukládali naše „srdcafské“ písničky a hitovky. Pak jsme přemýšleli o konceptu desky, a když nám u vydavatele „prošel“ dvojkompakt, bylo to jasné. Jeden disk obsahuje singly, písničky, které měly klipy a hrála je rádia. Na druhý jsme zařadili písně, které nemohly mít takové ambice, jako třeba radiohity, ale dotvářejí obraz naší tvorby. Bez nich by album nevytvářelo o naší muzice v úplnosti.

SU 6219-2

Monkey Business se 25. července 2013 konečně představí na velkém pražském vystoupení! Protože první termín koncertu zmařily povodně, kapela si tentokrát zvolila raději vrch Vyšehrad. V prostorách Hospůdky na Hradbách se odehraje narozeninový

koncert u příležitosti křtu nového alba Hapiness Of Postmodern Age. Chybět nebudou hosté, nový repertoár a pochopitelně i překvapující převleky.

Kapela kolem Romana Holého si tentokrát pozvala i předskokany. Jako

první se představí britská zpěvačka Kristyna Miles a následovat ji budou Ohm Square. Samotní Monkey Business po čtyřech letech vydali letos na jaře album Hapiness Of Postmodern Age, jež se na tomto místě dočká křtu. A nebyli by to Monkey Busi-

ness, aby si nepozvali i hosty do svého vlastního programu. Tentokrát dorazí Lou Fanánek Hagen, Bára Basiková a... tajný host jako překvapení!

(Listky seženete v tradičních předprodejích)

UDG

Kapela UDG je v kurzu! Její album Akrobat získalo na začátku roku prestižní ocenění v anketě Žebřík iReport Music Awards. Na You Tube má videoklip Pádové otázky bez mála již 160.000 zhlédnutí. V rádiích momentálně s úspěchem rotuje singl Modlitba.

Skupina UDG hodně koncertuje a to i během letních prázdnin, kdy se představí především na letních festivalech.

SU 6080-2

KONCERTY O PRÁZDNINÁCH 2013

05. 07. Hradec Králové/ Rock for People
 06. 07. Vítězná u Dvora Králové
 12. 07. Holýšov/ Festival Pekelný Ostrov
 12. 07. Přestěnice/ Music fest
 13. 07. Želeč u Tábora/ Footfest
 19. 07. Hutě u Jihlavy/ Čeřínek fest
 20. 07. Kadaň/ Vysmáté léto
 26. 07. Proboštská jezera/ sraz fanklubu UDG
 27. 07. Liberec – Vesec/ Benátská noc
 01. 08. Světlá nad Sázavou/ Sázava fest

02. 08. Sadek/ Sadecký třesk
 03. 08. Hostinné/ Porcinkule
 09. 08. Harachov/ Keltská noc
 10. 08. Mladá Vožice/ Letní parket
 16. 08. Polička/ Slavnosti

17. 08. Prachatice/ Mezi brány
 23. 08. Vizovice/ Trnkobraní
 23. 08. Výrava/ Letní parket
 24. 08. Kolín/ Natruc festival
 31. 08. Jistebnice/ KD

www.udg.cz

UMAKART LIVE!

19. 7. Colours of Ostrava
 01. 8. Letní filmová škola
 09. 8. Panenský týnec

Na podzim loňského roku vydali Umakart druhé, dlouho očekávané album Vlci u dveří, které bylo přijato s nadšením. Než se 16. 10. uskuteční v Divadle Archa pražský koncert, je možné kapelu zažít „na živo“ na několika festivalech.

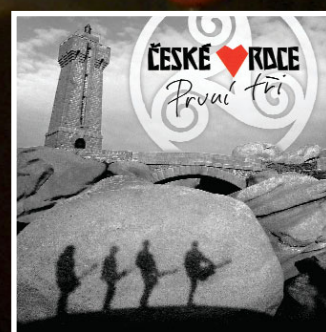

SU 6081-2

ČESKÉ SRDCE TŘI DŮLEŽITÁ ALBA POHROMADĚ

„Worldmusicrocková“ kapela České srdce neztrácí ani po více než dvaceti letech své činnosti elán, nápady, šťavu. Keltská tradice je v hudbě kapely dodnes slyšet, byť už méně, spíše v decentních náznacích. K Bretani se ale vrací stále. Ostatně tenhle kousek země a taky zdejší hvězda Alan Stivel hráli v činnosti skupiny obrovskou roli.

SU 6218-2

Supraphon v červnu vydal v kompletu a s trefným názvem První tři první, druhé a třetí album Českého srdce, tedy České srdce, Srdce z Avalonu a Pohřebiště hitů. Nad zmíněným trojalbem si povídáme s Michalem Šenbauerem a tehdejším členem Českého srdce Karlem Holasem, dnes jedním z lídrů Čechomorů.

Na úvod trochu potouchle: proč první tři – a ne třeba první dvě nebo poslední čtyři?

M. Š.: Tahle alba má ve svém katalogu Supraphon. Navíc vznikla v důležitém období zaznamenávajícím tři vývojové změny kapely. Měli jsme tak pocit, že by bylo dobré, kdyby tyhle desky vyšly dohromady.

Jak se od té doby změnilo složení kapely?

M. Š.: Z první sestavy jsme dodnes zůstali bubeník Ondřej Mucha a já. Housle se nám po odchodu Karla Holase změnily už dvakrát. Basovou kytaru jsme obměnili nedávno.

Karle Holasi – proč jste odešel z Českého srdce – šel jste za lepším?

K. H.: To se takhle říct nedá. Po desce Oheň, voda, vzduch nám to už nešlo tak dobře, jako dřív, a já jsem už hrál s Čechomorem, tak jsem odešel dělat Čechomor. Ale rozešli jsme se v dobrém.

Album Srdce z Avalonu je prý vaše nejzásadnější, je ovšem už dvacet let staré; žádné podobné zásadní nebo zásadnější od té doby nemáte?

M. Š.: Člověk vytváří album vzdycy s nějakými zážitky, prožitky a zkušenostmi, které do něj promítá.

Některé desky jsou podle těchto prožitků zásadnější, jiné třeba o něco méně; nevím ale, jestli to podobně cítí i veřejnost a kritika. Z každého alba mám oblíbené věci, na druhé straně na každém albu jsou i takové, které člověk přeskóčí, protože ho tolik nebaví.

Jak často si spolu, myslím České srdce s Karlem Holasem, dnes zahrajete?

K. H.: Michal občas zavolá, že má kapela výročí, to si vždycky příjdu rád zahrát. Nebo mě pozve na koncert, což je od něj hezké. Jsme dokonce schopni se vzájemně i navštěvovat. (smích) Pravidelně se setkáváme i na Michalově festivalu Okoř se šťávou.

M. Š.: A dáváme si vzájemně dárky – naše alba. Jelikož Keltové neměli přesně určené všechny dny slavení, tak si i my dáváme dárky nepravidelně. Vždycky se těšíme, až ta druhá kapela dodělá desku, že ji dostaneme. (smích)

Komplet První tři obsahuje i některé písně, které se na původních albech neobjevily...

M. Š.: Na našem prvním albu, které ještě doposud na CD nevyšlo, jsou to dvě písničky. Jednu z nich (Svatozář) jsme posléze natočili na album Oheň, voda, vzduch. Na tu druhou, Nemusíš mě šetřit, jsem v průběhu let úplně zapomněl. Když jsem ji teď po letech slyšel, těžko jsem se vpravoval do její nálady!

Mluvíme o vašem albu České srdce, které vyšlo na vinyly a na kazetě. Na CD vlastně nikdy, i když se k tomu prý schylovalo!

M. Š.: To vlastně vůbec nechápu. Pravděpodobně jsme byli takoví odpůrci digitálu, že jsme vydání na CD zakázali! (smích)

K. H.: Já si na to vzpomínám. Cédéčkové vydání jsme nezakázali, ale v Supraphonu řekli, že nejdřív vydají elpíčko a teprve pak CD, k čemuž už se ve firmě nikdy nedokopali. A nám to vlastně bylo docela jedno.

M. Š.: To je pravda. Byli jsme šťastní, že nám vyšla deska a soustředili jsme se na živé hraní. Ale jedna zajímavost: ta naše první deska vyšla na cédéčku v anglické verzi! Originál, mimochodem co se prodeje týče v Česku hodně úspěšný, ale na cédéčku nevyšel nikdy. Tedy až doteď.

Spolupracujete stále s hvězdou bretonské muziky Alanem Stivellem?

M. Š.: Občas si spolu zahrajeme, jak České srdce, tak Čechomor. České srdce natáčí teď novou desku, tak uvidíme; třeba se na nějaké spolupráci s Alanem zase dohodneme. Na turné, během kterého jsme s ním v pülce devadesátých let projeli celou Evropu, vzpomínáme dodnes s láskou.

Pohřebiště hitů, vaše třetí album, se od těch předcházejících dvou trochu liší.

M. Š.: Tahle deska vznikla vlastně náhodou. V době, kdy jsme hráli s Alanem Stivellem, jsme měli řadu koncertů a pro odlehčení jsme s jedním bretonským dudákem hráli po tamních hospodách. Náš hospodský repertoár byl široký: od bretonských

a našich lidových písniček až k hitům Led Zeppelin, Simple Minds či U2. Hráli jsme ve složení dudy, kytara, housle a zpěv. Tři z koncertů jsme si, byť na jednoduchý magnetofon, nahráli; doma jsme si je pak poslechli a zjistili, jak skvělou mají ty nahrávky náladu. Tady v Česku nám do nich kamarádi Jiří Veselý a Jiří Zelenka z Etc... doťčili rytmiku a basu, přes dobrý pult jsme to všechno smíchali, provedli jsme důkladný mastering a desku vydali. Přemýšleli jsme nad názvem – a Pohřebiště hitů nám přišlo jako docela vtipný název. Z celé té desky je, myslím si, cítit, jak dobře jsme se tehdy v Bretani bavili.

Na titulu obalu trojalba První tři je krásná, taky vtipná fotka, jak jinak, z Bretaně!

K. H.: Na vznik téhle fotky si živě pamatuju. Byla to obrovská legrace. Různé jsme blbli, k tomu hra se stýny... Focení jsme si užívali – byl to pro nás moc krásný den.

M. Š.: Navíc na úžasném místě – Granit Rose, růžové kameny na severu Bretaně, to je naprosto neuvěřitelný kus země. Vypadá trochu jako mimozemská planeta, protože působí úplně jinak než okolí.

Nové album prý kapela České srdce plánuje na podzim...

M. Š.: Tu desku máme asi dva roky roztočenou. Teď bych rád vzal nahrávky do Bretaně, no – kam jinam –, a dodělal nějaké věci s různými hosty. Snad to všechno klapne a na podzim, konkrétně v listopadu, album skutečně vyjde.

PAVEL ŠPORCL

BARVU HOUSLÍ NEZMĚNÍM!

Pavel Šporcl patří k těm, kteří udělali spoustu práce pro propagaci vážné hudby mezi mladými posluchači. Může za to nekonvenční oblékání i vystupování na pódiu, srozumitelné průvodní slovo, vstřícnost vůči publiku (i médiím) a samozřejmě mimořádná, mistrovská interpretace. Mládež skutečně na jeho koncerty chodila a chodí, dnes už se svými ratolestmi.

Jako prvním interpretovi klasické hudby vyšel Pavlu Šporclovi u Supraphonu komplet zařazený do edice Zlatá kolekce, navíc hned trojcédéčko!

Vybrat ze zhruba deseti doposud vydaných alb materiál na tři asi nebylo jednoduché!

Vybírali jsme ho s lidmi ze Supraphonu, především s Matoušem Vlčinským. Jelikož od začátku mělo jít o 3CD, snažili jsme se jednotlivé disky trochu odlišit. Nakonec je první cédéčko orchestrální, tedy sólové housle s orchestrem, druhé je komorní, tedy skladby s klavírem, a třetí obsahuje jakýsi mix, skladby, které jsem nahrál s cikánskou kapelou Gypsy Way a koncerty, které jsem realizoval s Pražskou komorní filharmonií.

Šlo vám i o rovnoměrné rozložení mezi české autory, zahraniční autory a – řekněme – populárnější repertoár?

Šlo mi spíše o zastoupení všech svých CD, poměr mezi autory jsem vytvářel spíše citově. Na „orchestrální“ CD jsme tak vytvořili několik zvláštních koncertů – třeba druhá a třetí věta z Čajkovského a první z Dvořákova koncertu. I sonáty jsme tvořili podobným způsobem, někdy jsme se u toho i zasmáli. Tenhle průřez mými supraphonskými cédéčky je docela široký; vybrat jednotlivé skladby nebylo tedy tolik složité. Výběr měl být nejen co možná nejvyšší, ale také poslouchatelný.

Vybavily se vám při výběru skladeb na komplet nějaké zajímavé vzpomínky?

Víte, ono se během toho mého nahrávání našťestí neděje nic moc pikantního. Tedy když nepočítám

skutečnost, že vlastně nahrávám nerad. Rád pořizuji nahrávky živé, kde nevidím červené studiové světýlko. Jakmile se rozsvítí, tak se zapotím a nehraje se mi dobře. Moje první komorní nahrávky, které vznikaly v Rudolfinu, pro mě byly těžké. Rozsvítlo se ono zmíněné světýlko a mě hned šlo hlavou, kolik Supraphon platí za nájem a že musíme nahrávku stihnout v termínu. To mě trochu stresovalo. Naproti tomu při pořizování živých nahrávek – ať s orchestrem nebo s cikánskou kapelou – žádné červené světýlko nebylo a tak to pro mě bylo mnohem jednodušší.

Nicméně takové bilanční trojcédéčko je pro vás asi velká věc.

Určitě. Za nabídku Supraphonu jsem nesmírně vděčný. Uvědomuji si i to, že jsem prvním z oblasti vážné hudby, kterému supraphonská Zlatá kolekce vychází. A jsem vděčný i za multiplatinovou desku Supraphonu, kterou jsem dostal během křtu kompletu za devadesát tisíc prodaných nosičů. Je až neuvěřitelné být s houslemi a klasickou hudbou na takřka stejné úrovni jako zpěváci populární hudby. Moc si toho vážím.

Řekl jste, že vaše trojcédéčko je pro vás mimo jiné i pošťouchnutím do další práce. Do čeho konkrétně vás pošťouchlo?

Na dalším albu se vrátím ke klasické hudbě, od které jsem na nějaký čas odbočil. Budu nahrávat některé skladby slavných českých houslistů především z počátku minulého století, například pánů Kubelíka, Kociána, Drdly, Ondříčka, Příhody. Tedy houslistů slavné české houslové školy, kterou založil Otakar Ševčík. Kocián s Kubelíkem byli Ševčíkovými žáky, Kociánův žák byl například můj pan učitel profesor Václav Snítil. I já se tak považuji za jakéhosi pokračovatele téhle slavné tradice českých houslistů. Proto jsem se rozhodl pocítit tyto úžasné osobnosti svým novým cédéčkem.

Slavný český houslista jste jistě i vy; zařadíte na zmíněné CD i nějakou svoji kompozici?

Doufám! Snad ji dopíšu do začátku nahrávání desky, chybí mi dokončit ještě klavírní part. Pokud s tou skladbou budu spokojený, tak ji – jako poctu oněm skvělým houslistům – na CD nahraji.

Závěrem trochu odlehčeně: neplánujete změnu barvy houslí?

Zatím ne. Modrou mám rád, když se na ty housle zasvítlí žlutě, tak zezeleňají, někdy se mě lidé ptají, proč mám najednou – místo modrých – housle zelené. Tyhle housle jsou úžasné, nesmírně kvalitní. Jsem za ně rád, i proto, že je hned vidět, že mám jiný nástroj než ostatní houslisté. A taky mohu ukazovat, že moderní houslaři mohou postavit housle třeba i kvalitnější než stradivárky. To ty moje určitě jsou. A jsou čím dál tím lepší.

SU 4130-2

SOPRANISTKA **LUDMILA DVOŘÁKOVÁ** SLAVÍ ÚCTYHODNÉ ŽIVOTNÍ JUBILEUM!

Ludmila Dvořáková poskytla Supraphonu rozhovor u příležitosti prvního vydání jejích dnes již historických zvukových záznamů na CD. Orchester Národního divadla v Praze řídil manžel pěvkyně Rudolf Vašata.

Paní Dvořáková, vzpomenete si ještě někdy na nahrávání záznamů, které se sešly na novém CD?

Pamatuji si i nepodstatné detaily, jak jsem bloudila tramvají, hledala studio Domovina a přišla o deset minut pozdě, což se mi nikdy předtím nestalo! Repertoár jsme do detailů připravili s manželem, pro mne nešlo o nic nového, všechny úlohy jsem už měla zažité z jeviště. Ale nahrávala jsem vždycky nerada, cítila jsem se spoutaná pevným postavením mikrofonu i malým prostorem, kde se žádná scéna nemohla hlasově ani výrazově rozvinout tak plně, jako na jevišti.

Hlasově jste byla přeurčena pro Wagnera, ale na CD jsou i tři Smetanovy scény. Setkávala jste se ve světě s českou hudbou?

České opery se tehdy mimo Československo hrály jen vzácně. Doma jsem nastudovala a zpívala tuším třináct českých rolí, ale v Berlíně jen Cizí kněžnu v Rusalce. Občas přišla příležitost k písním – v Berlíně Smetana, v Paříži Martinů a Janáček, ve Washingtonu Smetana a Dvořák a v Londýně Dvořákovy Biblické písně s Londýnskou filharmonií. Nově jsem se na scéně setkala jen s Kostelníčkou, poprvé v Ženevě česky, pak v Hannoveru, Stuttgartu a Vídní německy a mezitím jednou v Brně zase česky.

Po šest sezon jste byla angažována na vypjaté wagnerovské role v Bayreuthu, to se nikomu jinému z Čech nepoštěstilo...

Do Bayreuthu mě pozval Wieland Wagner, skladatelův vnuk. Festivalové

vé divadlo projektoval sám Richard Wagner a podařilo se mu to ideálně: orchestr hraje pod jevištěm a každý hlas tam báječně zní. Ale hlavně je v Bayreuthu dlouhý čas na přípravu, po celý měsíc jsou denně zkoušky, sólisté jsou obklopeni Wagnerovou hudbou od rána do večera, doslova z každého okna zní hra nebo zpěv. Pro soustředěné studium je tam dokonalé prostředí. Měla jsem anga-

má na Venuši, Gutrune, Brünnhildu ve Valkýře a v Siegfriedovi, Ortrudu a Kundry.

Pozvání do Metropolitní opery v New Yorku Vám umožnilo vystupovat jak v historické, tak v nové budově...

V původním divadle jsem zpívala v první sezoně jen Fidelia, ale zato jsem seděla v šatně u zrcadla, kde měla

pamětní destičku Ema Destinnová. To byl úžasný zážitek. Nová budova je úplně jiná, tam jsem zpívala Isoldu, Ortrudu, Sentu a Chrysothemis. Komfort je nesrovnatelně větší, prostor také a akustika vynikající. Ale ta historie se už nedá zopakovat.

Jan Králík

Děkujeme za rozhovor a blahopřejeme ke krásnému životnímu jubileu!